

Κάποτε ένας φωτισμένος μοναχὸς ἔλεγε... (Ἀθανάσιος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Μητροπ. Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος](#)

Προσέξτε μὴν γκρινιάζετε. Ἡ γκρίνια κουράζει αὐτοὺς ποὺ ζοῦν κοντά σας καὶ δυσαρεστεῖ τὸν Θεό, ἀχαριστία. Ἀρχίζετε τὴν ἡμέρα σας μὲ προσευχὴ καὶ μὲ χαμόγελο!

Θυμηθεῖτε ὅτι αὐτὸ ἔκαναν οἱ παλαιότεροι. Στοὺς καθρέπτες καὶ στὰ προσόψια τοὺς γράφανε τὸ «Καλημέρα» καὶ τὸ «Δόξα σοὶ ὁ Θεός»! Ξέρανε νὰ ζήσουνε! Μήπως δὲν εἶχανε καὶ τότε βάσανα, ἀρρώστιες καὶ φτώχεια; Κι ὅμως, τὰ περνοῦσαν ὅλα μὲ ψυχικὴ λεβεντιά! Ἦταν φτωχοί, ἀλλὰ ἀξιοπρεπεῖς, ἄρχοντες.

Εἶχαν συνεχῶς στὸ στόμα τοὺς καὶ στὴν καρδιὰ τοὺς τὸ «Ἔχει ὁ Θεός»...! Γνώριζαν νὰ προσεύχονται, νὰ καρτεροῦν καὶ νὰ νικοῦν! Ἔλεγαν: «Καὶ νὰ θέλω, δὲν μπορῶ νὰ στενοχωρηθῶ. Ὅταν στενοχωριόμαστε εἶναι σὰν νὰ λέμε στὸν Θεό: “Δὲν συμφωνῶ. Δὲν τὰ κάνεις καλά”».

...Ύστερα είναι καὶ ἀχαριστία! Νὰ δοξάζουμε τὸν Θεὸ καὶ στὰ καλὰ καὶ στὰ ἀνάποδα! Ξέρει ὁ Θεός! Μὲ ἀγάπη, σεβασμό, ταπείνωση καὶ ὑπομονή!

Μία φορά ἦταν ἓνας ἄνθρωπος ποὺ κέρδιζε τὸ ψωμὶ τοῦ πουλώντας μπαλόνια στὰ πανηγύρια. Εἶχε ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα: κόκκινα, κίτρινα, μπλὲ καὶ πράσινα. Ὅταν δὲν πήγαιναν καλὰ οἱ δουλειὲς ἐλευθέρωνε ἓνα μπαλόνι γεμάτο μὲ ἥλιον. Τὸ ἔβλεπαν τὰ παιδιὰ κι ἔτρεχαν κοντὰ του γιὰ νὰ ἀγοράσουν ἀπὸ ἓνα κι ἔτσι οἱ δουλειὲς ἔπαιρναν τὰ πάνω τους ξανά. Αὐτὸ γινόταν συνεχῶς.

Κάποια μέρα ἔνιωσε ἓνα τράβηγμα στὸ σακάκι του. Γυρίζει καὶ βλέπει ἓναν μικρὸ ποὺ ἤθελε νὰ ρωτήσῃ κάτι:

«Κύριε ἂν ἀφήσετε ἓνα μαῦρο μπαλόνι, θὰ πετάξῃ κι αὐτό;»

Εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἐρώτηση τοῦ ἀγοριοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον:

«Δὲν εἶναι τὸ χρώμα τοῦ μπαλονιοῦ μικρὲ μου ποὺ τὸ κάνει νὰ πετάει, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει μέσα του!»

Κατάλαβες τώρα; Μετράει τὸ μέσα μας, ἢ στάση μας. Τὸ ἂν θὰ εἶσαι ἓνας σημαντικὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ παρουσιαστικό σου, ἀλλὰ μὲ τὸ τί ἔχεις μέσα στὴν ψυχὴ σου! Ἐὰν ἡ ψυχὴ σου εἶναι καθαρὴ θὰ πετάξῃς πρὸς τὸν Θεό, δὲν ἔχει σημασία τὸ ἔξω ἀλλὰ τὸ μέσα!

Πατέρων λόγοι, διδαχαὶ

Μὴν ξεχνοῦμε ὅτι δώδεκα Ἀπόστολοι, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου, μετέστρεψαν τὴν οἰκουμένη ὁλόκληρῃ εἰς τὸ Εὐαγγέλιο.

Σήμερα, χιλιάδες ἀπὸ μᾶς, κληρικοί, μοναχοί, ἐπίσκοποι, χριστιανοί, κοσμικοί, λαϊκοί, μοναχοὶ χιλιάδες, μετὰ βίας ἂν κάνουμε ἓναν -ἂν κάνουμε τὸν ἑαυτό μας.

Γιατί; Διότι πᾶμε ἀνθρώπινα. Πᾶμε νὰ πείσουμε τὸν ἄλλο μὲ τὰ ἐπιχειρήματά μας. Πᾶμε νὰ τὸν πείσουμε μὲ τὰ λόγια μας, μὲ ἀποδείξεις, μὲ ἀντιπαραθέσεις, μὲ χίλιες δυὸ ἐπινοήσεις. Δὲν πᾶμε νὰ τὸν πείσουμε μὲ τὴν προσευχή.

Γιατί οὐσιαστικὰ ὑπάρχει μία πνευματικὴ ἀσθένεια, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀπιστίας. Δὲν πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἐνέργων τὰ πάντα ἐν πασίν. Ἐὰν Αὐτὸς δὲν ἐνεργήσῃ, δὲν γίνεται τίποτα. Κι ἂν Αὐτὸς ἐνεργήσῃ, καταργοῦνται ὅλα τὰ ἀνθρώπινα.

Ἔτσι λοιπόν, νὰ τὸ ξέρετε, ὅτι ἡ μεγαλύτερη δράση, ἡ μεγαλύτερη ἐνέργεια, ἡ μεγαλύτερη πράξη εἶναι ἡ προσευχή.

Κι ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Ἐμοὶ δὲ μεγίστη πραξὶς ἐστὶν ἡ ἀπραξία». Σὲ μένα, λέει, ἡ μεγαλύτερη πράξη -ἡ μεγίστη πράξη- εἶναι ἡ ἀπραξία. Ἡ ἀπραξία τῆς προσευχῆς, δηλαδή. Ὅτι σταματῶ τὴν πράξη καὶ ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν προσευχή. Καὶ θὰ δεῖτε ὅτι ἡ προσευχή ἔχει τεράστια ἀποτελέσματα.

Πηγή: agiazoni.gr